

HOROR



DŮM ZRCADEL

LIDSKÁ DUŠE JE PRO ĎÁBLA
TÍM NEJCENNĚJŠÍM ZBOŽÍM

BEN CHEETHAM

DŮM
ZRCADEL

House of Mirrors
© 2021 by Ben Cheetham
All Rights Reserved

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Brnáková, 2023
Cover © M.Y. Cover Design, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3553-2 (pdf)

BEN CHEETHAM

DŮM
ZRCADEL

přeložila Jana Brnáková

FOBOS

OBSAH

KAPITOLA 1

KAPITOLA 2

KAPITOLA 3

KAPITOLA 4

KAPITOLA 5

KAPITOLA 6

KAPITOLA 7

KAPITOLA 8

KAPITOLA 9

KAPITOLA 10

KAPITOLA 11

KAPITOLA 12

KAPITOLA 13

KAPITOLA 14

*Cik, cik, cik, Smrtka v rytmu kadence,
na hrobku patou klepe,
na housličky o půlnoci,
cik, cik, cik, písničku hraje.*

HENRI CAZALIS, DANSE MACABRE

KAPITOLA 1

Zloději

Krajina se rozplývala ve snovém soumraku zalitém večerními červánky. Na jedné straně silnice se směrem k tmavomodrému proužku moře svažovala mozaika polí. Na protější straně k obzoru šplhal pás fialového vřesu, který přerušovaly vysoko se tyčící větrné turbíny a mohutné antény satelitů. Obloha nad hlavou byla sice jasná, ale pilíře temných mraků kupících se na jihu naznačovaly, že to tak dlouho nezůstane.

Natalie nepřítomně zírala přes čelní sklo. Jejím zorným polem proletěly vlaštovky. Nevěnovala jim pozornost. Její pohled nepřitahovala ani hojnost růžových, žlutých a červených květin vyrůstajících z krajnic. Nafoukla tváře. „Nuuuda,“ zaúpěla lehce pisklavým hlasem. „Bože, jak já nesnáším venkov.“

Na oranžově opálené tváři muže za volantem se objevil úsměv. „Vážně?“ Leonův výrazný východolondýnský přízvuk byl protkán jízlivostí. „To by mě nikdy nenapadlo. Jenom dneska jsi mi to řekla dvacetkrát.“

„Nevěděla jsem, že to počítáš.“

„Počítám všechno, zlato.“

Nataliiny medově hnědé oči sklouzly směrem k němu. „Co tím chceš říct?“

„V mém oboru je člověk zvyklej mít přehled o věcech v hlavě,“ poklepal si Leon na spánek prstem, jehož klouby byly posety

jizvami. „Všechno je to tady – každá pence, co mi kdo dluží, všechno, co jsem kdy pro koho udělal. Jak by řekla moje drahá matinka, v životě není nic zadarmo. Dokonce i dárky mají svou cenu.“

Nataliino dokonale hladké čelo narušila sotva patrná vráska. Zvedla levou ruku a ukázala zlatý prsten s blyštivým diamantem. „Takže kolik ti dlužím za tohle?“

Leon se skřípavě zachechtal a zpod kštice hnědých vlasů po ní blýskl svýma pomněnkově modrýma očima. „Kolik máš?“

Než stihla odpovědět, hlasité zívnutí přilákalo její pozornost k muži nataženému na zadním sedadle. Jamie zamrkal víčky, a odhalil tak oříškově hnědé duhovky očí.

„Podívejme, kdo je zpátky,“ řekl Leon. „Zdřímala sis hezky, Šípková Růženko?“ Otázka měla břitký nádech, jako by doufal v zápornou odpověď.

Jamie reagoval tichým nezájmem člověka, který je zvyklý nechat si podobné poznámky líbit. Rukou si přešel po štětinkách nazrzelého ježka, posadil se a zamžoural ven z oken. „Kde to jsme?“

Leon trhl palcem směrem k Natalii. „To se zeptej jí.“

„Jak mám asi tak vědět, kde jsme?“ odsekla.

„Tohle je tvůj kšeft, ne?“

„Jo, ale víš, že na mapy nejsem.“

Leon si lehce odfrkl. „Neumí číst mapy. Neumí řídit.“ Pohlédl na okoralý sendvič, který se povaloval mezi předními sedadly zabalený do potravinové fólie. „Nedokáže ani udělat pořádněj sendvič.“

„Já si na tom svým pochutnal,“ odvětil Jamie konejšivým tónem.

„Tak proč si ji nevezmeš ty?“ zeptal se Leon.

Jamie se rozpačitě uchechtl a nevěděl, jak si ten návrh vyložit.

„Myslím to vážně,“ pokračoval Leon. „Ta holka mě stojí celej majlant. A co z toho mám? Vůbec nic.“ Jeho úšklebek se ještě rozšířil. „Kecám. V jednom je dobrá.“ Stočil prsty do trubičky a pohyboval rukou před ústy, zatímco jazykem si vjížděl do tváře.

„Prase!“ vykřikla Natalie a zapíchla dlouhý, zlatě nalakovaný nehet do tvrdých hran Leonova břicha.

Zasmál se a s úšklebkem odstrčil její ruku. „Jen tě tak provokuju.“

Její oči se zúžily do štěrbinek. „Vážně?“

„Jasně že jo. Víš, že jsem do tebe blázen. Musím být. Proč bych teď jinak byl v týhle prdeli světa?“

„Abys zbohatl.“

Z Leonova hrdla vyšel pochybovačný zvuk.

„Podle tebe mám jen hubu plnou keců, co?“ řekla Natalie.

„No, musíš uznat, pus, že *tajná hrobka plná zlata* zní dost přehnaně.“

Natalie vytáhla ze šperky posázené kabelky knihu vázanou v popraskané, vybledlé kůži. Opatrně listovala zažloutlými listy až k založené stužce, jako by šlo o cenný artefakt. Smyslnýma očima přejížděla po řádcích kudrlinkového písma a nahlas četla: „15. listopadu 1914. Pan Lewarne poněkud není ve své kůži. Vskutku, s každým dalším dnem, kdy přicházejí zprávy o strašlivých ztrátách na obou stranách u Yper, se zdá být čím dál tím víc rozladěný. Kindermond –“

„Kindermond?“ přerušil ji Leon. „Nevyrábí čokoládový vajíčka?“

„Zmlkni a poslouvej,“ vypěnila Natalie. „Kdo ví, třeba se něco dozvíš.“

Leon mrkl na Jamieho a pokynul jí, aby pokračovala.

S náznakem nucené trpělivosti navázala tam, kde skončila. „Kindermond. Neustále si pro sebe mumlá toto cizokrajně znějící slovo. Pan Burton mi pověděl, že jde o německé slovo, které znamená zabíjení dětí. Říká se, že z mnoha tisíců německých vojáků zabitých v posledních dnech tvořili většinu dobrovolníci z řad studentů. Tito studenti údajně pochodovali do bitvy ve čtyřstupech a zpívali, zatímco je naše kulometry kosily. Za jediný den bylo zabito na sedm tisíc statečných mladíků. Podle novin byla jejich mrtvá těla navršena do takové výšky, že jejich kamarádi měli potíže přes

ně přelézt. Dnes večer vypil pan Lewarne tolik brandy, že jsme mu s panem Burtonem museli pomoci do postele. Pan Lewarne stále opakoval: ‚Bůh mi pomáhej.‘ V očích měl podivný, uštvaný výraz.“

„Proč si ten chlapík Lewarne dělal starosti kvůli tomu, že skopčáci dostali, co si zaslouží?“ zeptal se Jamie.

„Patřily mu továrny, kde se vyráběly zbraně, které je zabíjely.“

„Zdá se, že to byl pěkný suchar,“ řekl Leon. „Měl být hrdej. My jsme válku nezačali.“

Natalie s povzdechem zakroutila hlavou, jako by oba byli ztracený případ. Opět sklopila zrak k deníku. „Neměla bych to psát,“ pokračovala. „Jestliže si to pan Lewarne někdy přečte, jen Bůh ví, co udělá. Události z dnešního večera však musím zapsat na papír, jinak zítra možná neuvěřím, že to nebyl jen zlý sen.“

„Dej s tím pokoj, jo, zlato?“ skočil jí Leon znovu do řeči. „Nemám náladu na povídačky.“

Natalie sevřela své uměle zvětšené rty a zaklapla deník dostatečně silně, aby vyjádřila své podráždění.

„Chci slyšet zbytek příběhu,“ řekl Jamie lehce roztřeseným hlasem, jako chlapec zpochybňující otcovu autoritu.

Leon zatnul své silné prsty na volantu. „Proboha, Jamie, jsi stejně hrozný jako ona.“ Povzdechl si. „Pokračuj, ale nejdřív mi zapal cigó.“

Natalie vylovila z kabelky balíček cigaret a zapalovač, jednu cigaretu zapálila a umístila ji mezi Leonovy rty. Nasál kouř do plic a pokýval na ni, aby pokračovala ve čtení.

Chvilí na něj tajemně hleděla a potom otevřela deník, aby pokračovala tam, kde ji přerušili. „Připadá mi to už jako celá věčnost, kdy mě ze spánku vyrušil vzlykot tak žalostný, jako kdyby duši sužovala pekelná muka. Zdálo se, že ten ubohý zvuk vychází přímo ze stěn, jako by samotný dům trpěl smrtelnými bolestmi. Mým prvním instinktem bylo schoulit se pod příkrývkou, ale poté mě napadlo, co když pan Lewarne ochořel? Byl ke mně tolik laskavý. Nedokázala bych si odpuště, kdyby se mu přihodilo něco zlého jen

proto, že jsem měla strach pomoci mu. Zapálila jsem svíčku a oblékla si župan. Nestydím se přiznat, že se mi svíčka cestou ke dveřím ložnice pana Burtona třásla v ruce. Neodpověděl, když jsem na něj zavolala jménem, proto jsem otevřela dveře. Jeho postel byla prázdná. Nemůžu říct, že mě to překvapilo. Pan Burton se velmi spřátelil s vdovou po rybáři z vesnice. Již několik měsíců mám podezření, že se v noci plíží ven, aby ji navštívil. Srdce se mi prudce rozbušilo při vědomí, že jsem jediná služebná v domě. Přestože se ke mně pan Lewarne nikdy nechoval špatně, necítím se ve Fenton House příjemně. Z čehosi na tomto domě mě –“

„Ježíši Kriste, přejdeš už k věci?“ zasténal Leon. „Upřímně je mi úplně fuk, že tahle pitomá kráva –“

Teď ho zase přerušila Natalie. „Hele, nenazývej moji prababičku pitomou krávou.“

„Proč ti záleží na tom, jak jí říkám? Vždyť jsi ji ani neznala.“

„Prostě to nedělej. Jasný?“ Natalie se na Leona významně zahleděla a její dokonale vytrhané obočí se prohnulo do ostrého V.

Uchechtl se a jazykem si přejel po rtech. „Víš, že mě rajcuje, když se vztekáš.“ Stiskl jí stehno a svaly na jeho silně potetovaném předloktí se napnuly. Vrtěla sebou, zatímco jeho ruka šplhala po přiléhavých černých legínách, aby jí zašmátrala v rozkroku.

„Přestaň, Leone,“ ozval se ze zadního sedadla Jamie.

Leon se na něj zadíval ve zpětném zrcátku. „Cos to říkal?“ Jeho otázka byla zároveň výzvou i varováním.

Jamieho hlas se opět rozechvěl, tentokrát zřetelněji. „Říkám, ať toho necháš.“

Na několik vteřin zavládlo nepříjemné ticho. Leon z Natalie odtáhl ruku přehnaně pomalým pohybem. „Víš co, bratříčku, stává se z tebe pořádně drzej sráč. Ještě chvíli takhle pokračuj a budeme si spolu muset hezky dlouze promluvit.“

Jamie na tu sotva maskovanou výhrůžku odpověděl mlčením a svaly na čelisti se mu zatínaly, jako by žvýkal něco nestravitelného.

Po šíji mu vyšplhal sytě červený ruměnc a zbarvil jeho chlapec-ky jemné tváře.

Leon vybuchl smíchem. „Koukni na svůj výraz, pitomečku. Jen si z tebe utahuju.“ Mávl rukou před zvlněnou krajinou a mořem za ní. „Usmějte se. Oba dva.“ Ta slova zněla jako rozkaz. „Jste na dovolené.“

Natalie se přinutila k drobnému úsměvu. Jamie se sesunul na zadním sedadle s očima upřenýma do klína.

Leon si potáhl z cigarety a promluvil skrz oblak kouře. „No tak, Nat. Přestaň trucovat a dokonči tu svou pěknou historku.“

Na okamžik stiskla rty nad jeho povýšenou poznámkou. Potom zaměřila pozornost na vytáhlé, tenké písmo a pokračovala naštváním, jednotvárným hlasem: „Z něčeho na tomto domě mě mrazí. Často když jsem sama, mám pocit, že mě někdo sleduje. Říkám si: ‚Emily, neblázni. Nejsi zvyklá bydlet ve velkém domě. To je vše...‘“ Natalie se odmlčela a v rychlosti prolétla zbytek stránky. Střelila po Leonovi jízlivým pohledem. „Jen se chci ujistit, že tě nenudím věcma, co nemusíš slyšet.“

Zkřivil koutek úst a vyfoukl jím kouř přímo na ni.

„Mě nenudíš,“ řekl Jamie.

Leon ho beze slova napodobil, jako školák, který si dobírá učitelova oblíbence.

Jamie si ho opět nevšímal a zeptal se Natalie: „Jaký věci máš na mysli?“

„Emily pocházela z East Endu jako my. Vypráví o tom, jak vyrůstala v malém domku ve Spitalfields. Bylo jí pouhých devatenáct, když ji přijali jako služebnou do Fenton House a přestěhovala se do Cornwallu. Předtím nikdy neopustila Londýn. Sotva uměla číst a psát.“

„To asi máte v rodině,“ zavtipkoval Leon.

Natalie mu ukázala vztyčený prostředníček a pokračovala: „Pan Lewarne pro ni sehnal soukromého učitele. Proto neodešla, když se v domě začaly dít zvláštní věci. Měla pocit, že mu něco dluží.“

Leon si odfrkl. „Takže se nic nezměnilo. Každý bohatý debil, co jsem kdy potkal, měl talent vyvolat v člověku pocit, že mu něco dluží.“

Natalie povytáhla obočí a věnovala mu pohled, který říkal: *Ty v tom taky nejsi tak špatný*. Očima z něj sjela na mladou ženu tlačící kočárek na krátkém úseku chodníku. Žena měla nepřítomný výraz člověka v transu způsobeného únavou. Natalie natáhla krk při pokusu zahlédnout malého pasažéra kočárku zavinitého do peřinky. Její pohled se upíral směrem k ženě a kočárku i poté, co zmizely z dohledu.

Leon ukázal na úzkou cestu nalevo od hlavní silnice, lemovanou živým plotem. „Tady máme odbočit?“

Natalie zamrkala, jako by se právě probudila ze snění za bílého dne. „Ruan Minor,“ přečetla nápis vedle odbočky. „Ne, chceme Treworder. To je další vesnice.“

Silnice se vinula mezi planinami s načervenalou trávou a žlutými flíčky hlodáše. Od pobřeží se hnaly nacucané černé mraky a zakrývaly slunce. Vítr zesílil a rozechvěl živé ploty.

„Vypadá to, že přijde pěkný slejvák,“ podotkl Jamie. Už když to říkal, kapky deště dopadaly na čelní sklo. Nebe se rozevřelo a pleskání kapek zesílilo v bubnování. Za mraky se ozvalo zlověstné dunění hromu.

„Předpověď nehlásila déšť,“ zachmuřila se Natalie a prohrábla si své dlouhé černé vlasy.

„Co se děje? Bojíš se, že si namočíš vlasy?“ zeptal se Leon a uchechl se. Jeho hlas zvažněl. „Čím víc prší, tím líp. Venku se bude courat méně lidí.“

V průtrži mračen se vynořil hlouček podomácku vyrobených cedulí – „Hostinec U Pašeráka, grilované ryby každou středu v 18:00“, „Kavárna Hadeč s koláčky a krémovými čaji“, „Galerie v podkroví a kavárna s čerstvými krabími sendviči“. Vedle nich stála značka „Treworder“.

Leon si olízl rty. „Zabíjel bych pro piroh a pintu piva.“

„Nejsem si jistej, že by to byl dobrej nápad,“ odušil Jamie.

Leon obrátil oči v sloup, jako by říkal: *Myslíš?* „Musíme se někde schovat až do setmění.“

Odbočili kolem značek na silnici rovnou jako pravítko. Projeli kolem hrstky chalup a následně se silnice zúžila do jediného pruhu. Od Lamanšského průlivu na ně útočily objemné zástupy mraků.

Natalie ukázala na blátivou plniní cestu. „Co tamhle?“

„To by šlo,“ souhlasil Leon a pomalu najížděl elegantním černým BMW na cestu. Zajel za zatáčku, aby mezi auto a cestu postavil živý plot. Až pak vypnul motor.

„Páni, pořádně leje,“ utrousil Jamie, zatímco pozoroval, jak se déšť odráží od kapoty.

Natalie zapálila další dvě cigarety a jednu podala Leonovi. Nad hlavou jim přeletělo hejno racků s černými špičatými křídly, prchali před mraky. Jejich křik proťal bubnování deště. Opřela si hlavu a potahovala z cigarety, zatímco pozorovala, jak se z ptáků stávají pouhé tečky.

„Takže...“ vybídl ji Jamie.

„No?“ naklonila k němu tvář.

Ukázal na deník.

Podívala se na deník malátně, jako kočka, která přemýšlí, jestli se má obtěžovat s nějakým pohybem. Po delší chvilce ho zvedla z klína. S každým slovem vydechovala obláčky kouře a četla: „Sestoupila jsem po půdních schodech na podestu v prvním patře. Vzlykání se změnilo v šepot a nyní se zdálo, že přichází odněkud zdola. Začala jsem si říkat, zda to není jen vítr úpějíci domem. Zpod dveří ložnice pana Lewarna bylo vidět oranžové světlo. Zevnitř se neozýval žádný zvuk. Potichu jsem zaklepalá, abych pána nevyrušila, pokud by spal. Nikdo neodpovídal, a tak jsem otevřela dveře. V krbu žhnuly uhlíky. Jejich světlo se mihotalo po povlečení, zkrouceném a zamotaném, jako by s ním pan Lewarne zápasil.“

Postel byla prázdná. Už jsem se chystala dveře zavřít, když jsem uviděla něco, co mě zarazilo.“

Natalie odklepla popel do popelníku a pokračovala: „Na každé straně krbu jsou kamenné sloupy zdobené cherubíny. Sloup po pravé ruce byl posunutý o několik stop do strany. Při bližší prohlídce se ukázalo, že je posazený na kovových kolejnicích. Za krbem byla prohlubeň. Ke svému úžasu jsem zjistila, že nahlížím do úzké chodby s cihlovými zdmi a nízkým stropem z dřevěných trámů a omítkových lišt. Znovu ke mně dolehlo vzlykání, přinesl jej chladný závan z hloubi chodby. Rukou jsem objala plamen svíčky ze strachu, že by ho závan mohl sfouknout, a vstoupila jsem do chodby. Zakrátko se objevilo strmé schodiště stoupající k okapům. Na jeho vrcholu byl do vnitřní stěny zasazen malý dřevěný čtverec s mosaznou rukojetí. Zatáhla jsem za rukojeť a panel se uvolnil, čímž odhalil otvor o velikosti špendlíku. Podívala jsem se skrze otvor a to, co jsem spatřila, mě naplnilo znechucením, vztekem i strachem najednou. Bylo to kukátko, které poskytovalo výhled do mé ložnice! Stával u něho pan Lewarne a pozoroval mě? V letních měsících je v podkroví často takové horko a dusno, že spím nahá a bez příkrývky, jen na prostěradlech.“

Leon se oplzle zakřenil a zadíval se na Nataliino více než bujné poprsí. „Jestli byla prabába stavěná jako ty, byl bych tam každou noc.“ Otočil se k Jamiemu. „Ty ne?“

Jamie pokrčil rameny.

„Nekecej,“ ušklíbl se Leon. Jamiemu opět zrudly tváře, když jeho bratr zaškubal sevřenou rukou nahoru a dolů nad rozkrokem a dodal: „Jasně že jo, ty oplzlej úchyláku.“

„Nech ho na pokoji, Leone,“ řekla Natalie.

„Kdo seš? Jeho máma?“ usmíval se nadále Leon, ale jeho hlas zněl podrážděně. „Jamie je velkej kluk. Dokáže se postavit sám za sebe. Že jo, Jamie?“

Jamie si něco zamumlal pod vousy.

Leon k němu natáhl ucho. „Cos to říkal?“

„Nic.“

„Určitě? Protože bych přísahal, že jsi řekl, ať jdu do prdele.“

Jamie seděl tiše, aniž by se bratrovi podíval do očí.

Leon natáhl ruku, aby pohladil Jamieho štětinaté vlasy, a v jeho pohybu bylo něco laskavého i majetnického. Jamie ucukl. Rozzlobený svou reakcí strčil Leonovi do ruky.

Natalie od sebe oba bratry oddělila deníkem. „Proboha, můžu vám to prosím dočíst?“

Leon jí věnoval další chlípný úšklebek. „Jsem jedno velký ucho, zlato.“

Jamie se stáhl na druhou stranu zadního sedadla a tvářil se dotčeně a sklesle, zatímco Natalie pokračovala tam, kde skončila. „Pan Lewarne toho pro mě tolik udělal. Nejen že mi dal práci, ale poskytl mi také vzdělání, abych měla kvalifikaci na místo sekretářky, až se vrátím do Londýna. Ještě před rokem jsem byla smířená s tím, že budu vést stejný život plný dřiny jako moje matka. Nyní je budoucnost plná možností. Nebýt toho, okamžitě bych se vrátila do svého pokoje, sbalila si věci a utekla z Fenton House. Místo toho jsem se srdcem ztěžklým obavami vrátila dřevěný panel zpět na místo a pokračovala chodbou. Strop byl ověšený pavučinami. Zachvěla jsem se, když se mi otřely o tvář. Asi v polovině podkroví se po mé pravici větvilo schodiště. Zdálo se, že vzlykání přichází odtamtud. Sestoupila jsem po schodech do širší chodby, na jejíchž stěnách byly pověšené červené sametové závěsy. Odtáhla jsem je a odhalila vysoká klenutá okna, směřující do ložnic ve východním křídle. Chvíli mi trvalo uvědomit si, že se ve skutečnosti dívám skrz zadní stranu zrcadel, jež zdobí stěny v těchto ložnicích. Vedle každého zrcadla byl mosazný knoflík. Jeden jsem zmáčkla a přilehlé zrcadlo se otočilo dovnitř. Pomyslela jsem na spoustu přátel a obchodních známostí z Londýna, co sem za panem Lewarnem jezdí. Na okázalé večírky, které pro ně pořádá. Mou mysl

najednou zaplavily představy nahých těl propletených v sobě na postelích, na něž ta zrcadla shlížejí. Takové myšlenky jsem nikdy předtím neměla. Rozpálily mi tváře. Vzlykot se změnil ve sténání z rozkoše. Stydím se přiznat, že když mě ty obscénní myšlenky napadly, oheň v mé tváři se rozšířil přes hrudník a žaludek až do třísel.“

Děšť se každou minutou stupňoval. Jako by se na nebi vylila řeka z břehů, ale zdálo se, že ani jeden z bratrů si toho nevšímal. Oči jim zářily, zdánlivě okouzlené Nataliiným zadýchaným, náruživým hlasem.

„Nevím, jak dlouho jsem tam stála. Čas se rozplynul. Teprve když jsem si všimla, že mě na ruce pálí vosk, přišla jsem k sobě. Vosk jsem setřela. Kůže pod ním byla opařená. Omámená a zmatená, sotva si vědoma svých činů, jsem pokračovala v cestě. Mé instinkty mě varovaly, abych se otočila a odešla, než bude příliš pozdě. Měla jsem neodbytný pocit, že ve vzduchu visí nějaké zlo.“

„Zlo?“ zopakoval Jamie nejistě. „Jaký zlo?“

Leon se zachechtal: „Takový, co dělá z porna nejoblíbenější věc na internetu.“ Očima obkroužil Nataliiny vytvarované křivky. „Starej dobrej chtíč.“

Jamie se na ni také zahleděl a pak rychle odvrátil zrak. Jeho pohled přejížděl po nespočetných loužích na polích. „Přestalo pršet,“ poznamenal. „Jako by někdo zavřel kohoutek.“

„Brzo bude tma,“ řekl Leon.

Natalie poklepala na věkem zkroucené stránky deníku. „Tady to začíná být opravdu zajímavý.“

„Proč?“ zeptal se Leon s neřestným zábleskem v očích. „Rozdá si to prababička se svým šéfem?“

Natalie odmítla skočit na návnadu a pokračovala ve čtení: „Se-stoupila jsem po třetím schodišti. Pod schody bylo další kukátko, tentokrát s výhledem do obývacího pokoje. V tu chvíli se ozvalo tak pronikavé zakvílení, až jsem ztuhla, jako by mě někdo polil

ledovou vodou. Ten strašlivý zvuk přitáhl mé oči k úzké škvíře mezi schodištěm a zdí. V prostoru za schodištěm byly otevřené dřevěné padací dveře. Strmé kamenné schody klesaly do tmy pod domem. Z otvoru vyšlo další zakvílení. Má mysl mi znovu přikazovala utéct. A znovu jsem ji neposlechla. Protáhla jsem se mezerou a plížila se po schodech dolů. Vedly do chodby vytesané z pevné skály. Světlo svíčky se třpytilo na vláknech šupinatého zeleného hadce, který dal poloostrovu Lizard jméno. Studený, vlhký vzduch měl slanou příchutí, jež mi připomínala jeskyně na pláži v Treworderu. Chodba se svažovala dolů, procházela pod domem a nepochybně i za ním. Napadlo mě, jestli to není starý pašerácký tunel. Není to tak dávno, co se v těchto končinách rozmáhalo pašování brandy a dalšího zboží. Říká se, že ve vesnici straší duchové pašeráků, jejichž kroky zbavené těl se pozdě v noci ozývají ulicemi.“

„Úúú-ááá,“ skočil do toho Leon a zakmítal prsty.

Natalie na něj pohlédla s kamennou tváří jako matka odmítající dopřát pozornost dítěti, které se jí dožaduje. Odkáslala si a pokračovala: „Představila jsem si kvílejší přízraky pašeráků, jak bloudí chodbami. Bylo to méně děsivé než pomýšlení, že pan Levarne byl zdrojem těch nářků, z nichž tuhla krev. Před sebou jsem zahlédla mihotání svíčky nebo lucerny. Jakýsi pud sebezáchovy mě donutil sfouknout mou svíčku a postupovat dál po špičkách. Teplota s každým krokem klesala. Musela jsem zatnout zuby, aby mi necvakaly zimou. Vynořily se otevřené dveře s železnými mřížemi. Za nimi byla kamenná komora, jejíž stěny byly obloženy silnými dřevěnými policemi. Spadla mi čelist a měla jsem pocit, že mi oči chtějí vyskočit z důlků. Na policích byly naskládány snad stovky zlatých cihlíček.“

„Jakou cenu má zlatá cihla?“ zeptal se Jamie.

„Záleží na její čistotě a váze,“ odpověděla Natalie s jistotou někoho, kdo si udělal průzkum. „24karátová cihla o hmotnosti 12,5 kilogramu stojí v dnešní době zhruba 620 000 liber.“

„620 000 liber!“ V Jamieho velkých hnědých očích se mísil úžas s nedůvěrou. „A byly jich tam stovky?“ Rozhlédl se po interiéru BMW. „Jestli je to pravda, budeme potřebovat větší káru.“

„*Jestli, jestli,*“ zdůraznil Leon.

Jako by Natalie předkládala nezvratné důkazy o existenci zlata, důrazně odvětila dalšími slovy z deníku: „Došlo mi, že k pohodlnému životu by mi stačila jedna nebo dvě z těch cihel. Místo obsluhování pána bych sama byla pánem se sluhy, kteří by se starali o každou moji potřebu a rozmar. Tuto myšlenku však zahnal pohled, jenž se mi naskytl vzápětí. Do zorného pole se přišoural nahý muž, jako by měl ke kotníkům připoutané okovy. Pan Lewarne byl shrbený, takže jeho páteř vypadala jako zauzlovaný provaz. Tvář měl tak bledou a zkřivenou, že mi chvíli trvalo, než jsem ho poznala. Nezúčastněně na mě pohlédl krví podlitýma očima. ‚Kindermond,‘ zakvílel a drápal se na hrudi tak divoce, až mu začala téct krev. Jako by se díval na ta vzdálená bojiště, kde tisíce lidí zahynuly kulkami vyrobenými v jeho továrnách.“

Leon pohybem napodobil promnutí očí. „Búúú, nechutně jsem zbohatl na mrtvých skopčácích.“

Jamie se tiše zasmál a pro jednou souhlasil s bratrovým postojem.

„Chtěla jsem panu Lewarnovi pomoci,“ pokračovala Natalie. „Přísahám Bohu, opravdu. Lámalo mi srdce vidět ho v tak žalostném stavu. Ale strach mě přikoval k zemi. Nezmohla jsem se na nic jiného než sledovat, jak si drásá hrud' na krvavé pruhy. ‚Protože jich není,‘ zvolal. ‚Protože jich není. Protože jich není.‘ Ta stejná příšerná slova pořád dokola. Nakonec mu ruce klesly k bokům a on tam stál a lapal po dechu jako vyčerpané zvíře. Ticho osvobodilo mé nohy. Vyslovila jsem jeho jméno a přistoupila k němu. Stočil ke mně oči, obrovské a černé jako uhel. ‚Zmiz!‘ zařval. Co jiného mi zbývalo než poslechnout? Vyběhla jsem z té hrobky. Bez zápalek, kterými bych svíčku znovu zapálila, jsem neměla jinou možnost než tápat tmou. Nedokázala jsem popadnout dech. Měla jsem

pocit, jako by mi na hrudi seděl lev. Zdálo se, že se tunel táhne na míle daleko. Začala jsem si klást otázku, zda neztrácím jen smysl pro vzdálenost, ale i zdravý rozum.“

„Vím, jak se cítí,“ zamumlal Leon a zachmuřeně pozoroval kávově hnědou vodu bublající ve škarpách polní cesty. „Taky se zblázním, jestli budu muset ještě chvíli poslouchat tyhle depresivní kecy. Myslel jsem, že tam proběhne nějaká šoustačka.“

„Buď hodnej kluk, zavři hubu a možná se později dočkáš,“ řekla Natalie.

Leonova sklíčenost byla rázem ta tam, pohybem naznačil, že má pusku na zámek, a vrhl na Jamieho chlípný úsměv.

Natalie přesunula pozornost zpátky k deníku. „Moje prsty se toulaly po nekonečných kamenných stěnách. Hlavou se mi honily otázky. Co kdybych nedokázala najít cestu zpět? Jak dlouho by trvalo, než bych podlehla vyčerpání? Kdybych zemřela, byl by můj duch odsouzen k věčnému bloudění na tomto místě? Byla jsem lapena v labyrintu? Nebo měly chodby nějakou zvláštní moc, kterou jsem nechápala? Zdálo se, že mi temnota vysává sílu z končetin. Nohy se mi podlomily a já se začala plazit, zasažena podivným pocitem, že jsem ztracená v černých očích pana Lewarna. Po několika minutách či snad hodinách jsem se s pláčem zhroutila. Právě ve chvíli, kdy mě opustila veškerá naděje, se ozval tichý, prázdný hlas. Nedokázala jsem rozpoznat, odkud přichází. Zdálo se, že je zároveň uvnitř i vně mé hlavy. ‚Nejsi sama, Emily,‘ ozvalo se. ‚Mohu ti pomoci, ale nejprve mě musíš přijmout do svého srdce. Svěř se do mých rukou a já tě vynesu z tohoto místa.‘ Z toho hlasu mi tuhla krev v žilách, protože jsem věděla, komu patří.“

„Panu Lewarnovi?“ řekl Jamie.

„Ne, ty hňupe,“ štěkl Leon. „Ne panu Lewarnovi, ale panu Ďáblovi. Samotnému velkému šéfovi. Satanovi nebo jakkoliv mu chceš říkat...“ Odmlčel se, přitiskl si ruku na ústa a omluvně pohlédl na Natalii.

V koutcích lesklých růžových rtů jí hrál úsměv a pokračovala: „Stačí říct: ‚Pane, pomoz mi,‘ přislíbil onen hlas. Ponořila jsem se do těch černých očí, topila jsem se v jejich temnotě. Zanedlouho se mi zastaví dech a můj život skončí dřív, než pořádně začal. Nikdy nepoznám, jaké to je milovat a být milována mužem. Nikdy se nestanu matkou. Jako bych nikdy neexistovala. Kéž bych byla silná osobnost, avšak nejsem. Chci zažít vše, co život nabízí. Chci se smát, zpívat, tančit, jíst, pít a milovat. Řekla jsem tedy: ‚Pane, pomoz mi. Svěřuji se do tvých rukou.‘ A najednou jsem se už nepotápěla, ale vznášela. Nesly mě ruce tak jemné, jako by patřily mému otci. Nakonec z mých očí spadla tma a já zjistila, že ležím na posteli. Mé tělo bylo stejně teplé a těžké, jako když jsem jednou požila laudanum, abych utlumila bolest zubů. Ve stříbřitém měsíčním světle prosvítajícím oknem jsem viděla, že můj župan visí na háčku. Víčka jsem měla spleená spánkem. Napadlo mě, že to byl pouhý sen. Vzlyky a nářky, tajné chodby, zlato, pan Lewarne, svůdný hlas, to všechno byl pouhý sen. ‚Díky Bohu,‘ řekla jsem a sepjala ruce k modlitbě. V tu chvíli jsem pocítila bolest. Třesoucími se prsty jsem škrtila zápalkou a zapálila svíčku. Plamen odhalil na hřbetu mé ruky červenou skvrnu s puchýři.“

Natalie se odmlčela a dívala se z jednoho bratra na druhého, jako by čekala, že na jejich tvářích uvidí velký údiv.

Jamie sraštil čelo. „Nechápu to. Tak byl to sen, nebo ne?“

Leon zaklonil hlavu a zasténal: „Koho to zajímá?“

„Ale jestli to byl sen, žádný zlato není. Je to tak?“

„A jestli to nebyl sen, tak prababička upsala duši ďáblu,“ dodal Leon s úšklebkem.

Nataliin pohled ho varoval, aby už dál nezkoušel její trpělivost.

S předstíranou nevinností zvedl ruce. „Hele, podle mě je to bezva. Dokážu si představit, jak si to prababička nechává dělat do každých dírků při nějakých satanistických orgiích.“

„Jo, no, představuj si to dál, Leone, protože nic lepšího tě dneska nečeká,“ řekla Natalie chladně.

S úsměvem obrátil pozornost ke světu za čelním sklem. Podmáčená pole se ztrácela ve tmě. Do vnitrozemí postupovala další vlna bouřkových mraků.

„Je čas,“ řekl a nastartoval motor.

Vycouval na silnici. Od kol stříkala voda, když se řítil k pobřeží. Asi po půl míli se silnice prudce stáčela kolem chaty, u níž visel nápis Bed&Breakfast. V dálce se k nebi tyčila šedá kostelní věž.

Ve voze panovalo ticho, zatímco jeho osazenstvo vyhlíželo další vozidla. Jedinými svědky průjezdu jejich auta bylo několik tlustých krav plemene jersey, které se schovávaly pod stromem. Cesta se začala svažovat do hlubokého zalesněného údolí. V oknech domů rozestých na dně údolí se třpytila světla.

Natalie ukázala na cestu lemovanou tak přerostlým živým plotem, že se tam auto sotva mohlo vejít. „Myslím, že tady máme odbočit.“

„*Myslím* nestačí,“ řekl Leon a zabrzdil. „Na špatný odbočky nemáme čas.“

Vytáhla z kabelky ošoupanou knihu v měkké vazbě a mobilní telefon. Posvítla jím na knihu. Obálce dominovalo vysoké zrcadlo ve zdobeném stříbrném rámu. Polovinu zrcadla překrýval černý záves. Ve skle se vznášel děsivý náznak tváře bez těla. Nad zrcadlem bylo krvavě rudým písmem napsáno „Mezi světy“. Pod ním stálo bílým písmem „Adam Piper“. „Podle děsivého skutečného příběhu,“ hlásal slogan. Natalie otevřela měkkou vazbu na stránce se záložkou a přečetla: „Silnice vedla rovnoběžně s pobřežím, dokud se nenapojila na cestu, která se vinula mezi poli, na nichž se pásly krávy a koně.“

„Další zatracená kniha,“ zabručel Leon. „Kdo napsal tuhle? Tvůj praděda?“

Natalie se trochu neupřímně zasmála. „Chlap, co ji napsal, vlastní Fenton House. Ale věc se má tak, že některá místa v ní byla změněna. Míval potíže s lovci duchů.“

„S lovci duchů?“ zopakoval s odfrknutím Leon.

„Jo, nějakí lovci duchů se vloupali dovnitř a pokusili se vyvolat démona. Jedna holka z té skupiny během rituálu zmizela. Znovu se objevila teprve po několika dnech, celá poškrábaná, jako by ji něco rozdrápalo skoro k smrti.“

„Dej s tím pokoj. Zní to jako kraviny vymyšlený za účelem prodeje knih.“

„Vážně to zní jako kravina, Nat,“ souhlasil Jamie lehce omluvně.

„Ta holka byla tak vyděšená, že skočila z útesu poblíž domu,“ řekla jim Natalie. „Co říkáte na tuhle kravinu?“

Leon pohrdavě zkrřivil rty. „Nemyslel jsem, že jsi tak důvěřivej typ, Nat.“

Podrážděně svráстила obočí. „Psali o tom v novinách. Jmenovala se Faith Goodenová. Vygooglujte si to, jestli...“

Natalie se odmlčela, když se několik set metrů před nimi objevila přední světla vozidla. Leon rychle zhasl světla BMW a zabočil na zarostlou cestu. Jak auto stoupalo k vrcholku nízkého svahu, větvičky živého plotu škrábaly do jeho dveří.

„Jestli se poškrábe lak, opravu platíš ty,“ zamumlal Leon k Natalii.

„Koho zajímá lak?“ řekl Jamie. „Jestli má Nat pravdu, budeš moct tuhle herku vyměnit za Aston Martina.“

Leon zoufale zavrtěl hlavou. „Jo, a Ježíšek mi ho přinese zabalného až ke dveřím.“

Natalie znovu nahlas četla z knihy v měkké vazbě: „Cesta vedla mezi větrem ošlehaným živým plotem, než se stočila dolů ke skalnatému pobřeží.“ Auto se mezitím přehouplo přes vrchol svahu. Leon znovu rozsvítil světla. Za živým plotem, jehož vrcholky se kroutily jako vlny, se svažovala travnatá pole do černého prostranství.

„Tohle *je* správná cesta,“ vykřikla uznale Natalie, když za zátkou zjistili, že jim v cestě překáží vysoká kovaná brána. Po zrezivělých černých mřížích se spirálovitě vinul břechtan a táhl se přes cihlové zdi na obě strany. Silný ocelový řetěz omotaný kolem středových mříží byl opatřený visacím zámkem.

Jamie se zadíval na koule zakončené kamenné sloupky brány. „Žádný kamery.“

Leon vystoupil z auta, došel do kufru pro pákové kleště a pustil se do práce na řetězu. Když tiskl rukojeti k sobě, pod polokošilí se mu napínaly silné svaly. Čepele s řinčením přeřízly řetěz. Obrátil svou pozornost k velkému starému zámku ve středu brány. Po chvíli zkoumání zasunul do klíčové dírky plochý šroubovák. Jemně pohyboval ostřím šroubováku nahoru a dolů a hledal otevírací páčku. Náhlým otočením zámek otevřel. Usmál se přes rameno a otevřel bránu.

„Bože, občas je pěkně namyšlenej,“ řekla Natalie.

„Občas?“ zopakoval sarkasticky Jamie.

Panty na protest zakvílely, jak brána dřela po vyježděných brázdách na šterkové příjezdové cestě.

Leon dal znamení, aby se auto rozjelo vpřed. Natalie se přesunula na sedadlo řidiče a pomalu projížděla bránou. Přední světlá odhalila zaplevelenou příjezdovou cestu lemovanou košatými platanami a trávníkem, který vypadal, jako by nikdy neviděl sekačku.

Leon zavřel bránu a znovu kolem mříží omotal řetěz, aby si náhodný pozorovatel nevšiml ničeho neobvyklého. Odstrčil Natalii stranou a zapadl na sedadlo řidiče. Ze zadního prostoru pro nohy vzal černou brašnu a vyndal z ní tři plastové halloweenské masky. Podal Jamiemu masku ducha s ústy otevřenými jako při zívání a s očima jako černé plameny svíček. Natalie si vybrala čarodějnici s bradavicemi, zahnutým nosem a rozčuchanými černými vlasy. Sám si nechal rozšklebeného rudého démona s černými rohy a ostrými bílými zuby.

„Tyhle blbosti nepotřebujeme,“ namítla Natalie. „Dům je prázdný.“

Leon k ní pozvedl obočí. „Víš to jistě, jo?“

„Podívej, jak to tu vypadá,“ ukázal Jamie na vysokou trávu. „Už dlouho tady nikdo nebyl.“

„Buď to tak je, nebo se jim prostě jen nechce sekat trávník.“

Natalie poklepala na knihu v měkké vazbě. „Adam Piper sem odvezl svou rodinu poté, co jeden z jeho synů zemřel. Vydrželi to jen týden. To bylo před dvěma lety. Od té doby tu nikdo nebydlí.“

„Proč odjeli?“ zeptal se Jamie.

„Záleží, čemu věříš.“

„K čertu s tím, čemu věříš,“ řekl Leon. „Povím ti, co vím. Za vloupání tě zavrou na dlouhou dobu. Co kdybychom dali duchům a strašidlům na chvíli pokoj a drželi se skutečných věcí?“

„Za ty roky tu došlo ke třem vraždám a stejnému počtu sebevražd,“ odporovala Natalie. „Je to pro tebe dost skutečný?“

„Zatraceně,“ řekl Jamie. „Je to pravda?“

V Nataliině tváři se mihl záblesk uspokojení nad jeho užaslým tónem.

„Stoprocentně. Adam Piper tohle místo nenávidí natolik, že ho radši nechá shnit, než aby ho prodal.“

„Pak je ještě větší blázen, než byla tvoje prababička,“ rýpl si Leon.

Natalie sevřela rty, jako by chtěla zadržet rozzlobenou odpověď, a pak řekla: „Jde o to, že právě díky tomu vím, že je dům prázdný.“

„Možná máš pravdu, ale dokud si nebudu jistě, že tam nikdo není, budeme na sobě mít masky. Platí?“

„Platí,“ přikývl Jamie a nasadil si masku ducha.

Natalie a Leon udělali totéž se svými maskami. „Koledu, nebo něco vyvedu,“ zahihňal se Leon, ponořil ruku do brašny a vytáhl pistoli s krátkou červenou hlavní a černým bubínkem.

„K čemu máš *tohle*?“ vykřikla Natalie a vytřeštila oči ve vrásčících očních otvorech čarodějnické masky.

„Je to jen pro jistotu.“

„Je to startovací pistole,“ uklidňoval ji Jamie. „Střílí slepý náboje.“

„Hlučná a zatraceně strašidelná,“ vysvětlil Leon. „Pár jich vystřelíš a lidi udělají, cokoliv jim řekneš.“

„Každopádně to vypadá, že máš pravdu, Nat.“ Jamie ukázal do černé tmy za předními reflektory. „Nevidím žádný rozsvícený světla. Tak čeho bysme se měli bát?“

„Hmm,“ řekla zdaleka ne tak klidně.

„Poslyš, děláme to už celou věčnost a ještě se nikomu nic vážného nestalo.“

„Až na toho chlápka, kterému jsem musel rozbít lebku,“ opravil ho Leon. „Pamatujete? Ten velkej hajzl, co na nás šel s –“

„Jo, jasně,“ přerušila ho Natalie, která to nechtěla slyšet. „Tak se do toho dáme, ne?“

„Co se děje, Nat?“ zachraptěl Leon skrz špičaté zuby masky ďábla. „Myslel jsem, že máš ráda strašidelný příběhy.“

Nepobaveně na něj pohlédla. „Radši půjdu do vězení za loupež než za vraždu.“

„Uklidni se, zlato, nic se nestane.“ Poklepal na rohy své masky. „Jsi na projížďce s vládcem temnot.“

Jamie zvedl ruce a uklonil se. „Ať žije Satan!“

„Ať žije Satan! Ať žije Satan!“ zazpívali bratři sborově, než propukli v smích.

Natalie strčila ruku pod masku a stiskla si kořen nosu, jako by ji bolela hlava. „Prostě jsem věděla, že to mám udělat sama.“

V Leonově smíchu se začala odrážet nedůvěřivost. „Říká ta, co se dokáže ztratit cestou na záchod.“

„Našla jsem cestu sem, ne?“

„Jo, spíš štěstím než čímkoliv jiným.“

Natalie mu ukázala prostředníček. Vyplázl na ni jazyk a oplzl jí zavrtěl. Povzdechla si a zakroutila hlavou, jako by chtěla říct: *Vzdávám to.*

Leon zamžoural směrem k příjezdové cestě a jeho tvář byla náhle plná soustředění. „Tak fajn, už žádný blbiny,“ řekl, jako by to byla Natalie, kdo se smál a žertoval. „Představení začíná.“

KAPITOLA 2

Démoni

O třináct hodin dříve...

Adamovy prsty tančily po klávesnici, věty se kupily v odstavce a odstavce ve stránky. Tu a tam se opřel do křesla, aby si přečetl, co právě napsal. Vždy než se znovu pustil do psaní, pořádně si lokl kávy a prokřupal klouby. To, jak celý proces opakoval pořád dokola, působilo takřka rituálně.

Z jeho rutiny jej vytrhlo zařinčení telefonu. Bokem napřed se protáhl úzkým prostorem mezi psacím stolem a malým čelem dvou-lůžka. Vyhnul se toaletnímu stolku, opustil přeplněnou ložnici a otevřel dveře na konci krátké podesty. Nosní dírky mu rozšířily výpary z barvy. Zdi malého pokoje za dveřmi byly čerstvě natřené pastelově růžovou. Okenní rámy a lišty se leskly zasychajícím bílým nátěrem. Štětce, válečky, vaničky a plechovky byly naskládány vedle žebříku na podlaze zakryté přehozy proti prachu. Jediným nábytkem v místnosti byla šedá skříňka na dokumenty a na ní ležel bezdrátový telefon.

Adam zvedl sluchátko. Displej ukazoval „Skryté číslo“. Přiložil si sluchátko k uchu. „Prosím?“ Očekával žvanění obchodáka, které se obvykle ozvalo, když přijal hovor z takového čísla.

Ticho.

„Prosím?“ zopakoval.

Pořád nic.